

STARZINGER

FÖR KÄRLEKEN TILL PRINSESSAN

KAPITEL 17:

KÄLLOR OCH URSPRUNG

- ”Haka?”

Djorgo höjde blicken ifrån Kalkylatorn för ett ögonblick och tittade sig omkring på den ödsliga månytan. Det fanns kullar och kratrar överallt runt omkring och vid horisonten höga berg. Och ovanför dem dominerades rymden av den lavaplanet som denna måne cirkulerade runt. Det var ett dramatiskt men ändå mycket primitivt landskap. Det fanns inget liv här, inget ursprungligt i så fall. Denna måne var på många sätt rätt lik Månen som var sattelit till Jorden i Solsystemet, förutom att dammet var betydligt mörkare och hade en tjockare berggrund.

Trots det var det inga svårigheter för Djorgo att kunna se fotspåren efter sin kamrat i det mörka dammet. Men att ha tappat Haka ur sikte kändes ändå olustigt. Kommunikationen till och från Great King var fortfarande bruten. Och, enligt Kalkylatorn, denna ödsliga och livlösa måne var källan till störningen. Men det var en störning tillverkad av någon med tillgång till avancerad teknik, detta var inget naturfenomen. Men det spelade mindre roll i nuläget. Ingen visste att de var här och de kunde inte tillkalla hjälp. Han hatade att erkänna det men Djorgo började känna sig lite orolig när han följde fotspåren i måndammet. Det knastrade i hans högtalarsystem i hans hjälm. Han vred på en liten knapp för att försöka hitta en annan frekvens. Det fanns någon form av kontakt, annars hade det inte låtit någonting alls. Men var den tillräcklig?

- ”Haka, kan du höra mig?”

- ”Djorgo?”

Hakas gröna rustning uppenbarade sig i nästa krater och riktigt lös upp mot den mörka bergrunden. Djorgo drog en suck av lättnad. Det verkade som att Haka bara hade varit oförsiktig i vanlig ordning och vandrat iväg utan att säga något först. Trots att den matglade cyborggen lätt kunde gå en på nerverna var det lika lätt att sakna honom. Dessutom hade Djorgo inte råd att tappa bort Haka också. Ett mysterium räckte.

- ”Vad händer?” frågade Haka och återvände till långsmale vän i blå rustning. - ”Är kommunikationen tillbaka?”

- ”Egentligen inte.”

De båda återvände till Djorgos tidigare position.

- ”Jag har lyckats fastställa den låga frekvens som jag hittade tidigare. Den verkar inte beröras av störningen,” förklarade Djorgo och hjälpte Haka att ställa in den på hans hjälm också. - ”Så länge vi inte är för långt ifrån varandra bör vi kunna kommunicera. Så vandra inte iväg någonstans.”

- ”Självklart inte,” svarade Haka och blinkade åt sin vän. - ”Vem ska annars ta hand om dig om inte jag är i närheten?”

Djorgo fnös till.

- ”Mycket lustigt.”

Haka var en mycket enkel person men i sådana här lägen kunde Djorgo inte avgöra om hans vän verkligen skojade med honom eller menade allvar. Och om Haka menade allvar hade han ett vagt grepp om verkligheten. Som om en yrkesmilitär med hans förmågor och skarpa sinne behövde tas om hand av en matglad, högljudd klumpeduns knappt hälften så lång som honom själv. Det var skrattretande. Ändå var det precis detta vakande öga från denna högljudde klumpeduns som Djorgo gladeligen förlitade sig på just nu, i fall något skulle gå snett bortom hans egna förmågor. Men han tänkte inte erkänna det för Haka just nu, det skulle distrahera honom för mycket. Haka var svag för smicker och just därför var det inte rätt tidpunkt för sådant just nu. Just nu behövde de båda fokusera på uppgiften.

- ”Det var som jag trodde.”

Med Kalkylatorn åter i hand skyndade Djorgo ut över en stor, platt yta. Platsen var flera fotbollsplaner stor i alla riktningar. Trots att ingenting borde finnas här var den långsmale cyborgens övertygad om motsatsen.

- ”Källan till radiostörningen kommer härifrån.”

Haka flinade för sig själv under den gröna hjälmen. Djorgo såg alltid så lustig ut när han stirrade ner i sin högteknologiska miniräknare. Kalkylatorn var alltid till stor hjälp, utan tvekan, men den fick också alltid dess något högfärdige ägare att likna en hund som hade fått upp vittringen på ett mumsigt köttben, det gick inte att slita honom ifrån den.

Trots det lustiga maneret hos sin blåklädde kamrat, Haka visste bättre än att göra sig lustig över vad det än var som Kalkylatorn sa Djorgo. Men vart han själv än tittade på denna vidsträckta plåtå så kunde han inte urskilja något underligt. Förutom kanske plåtån i sig själv.

- ”Jag kan inte se några byggnader någonstans. Djorgo, tror du att de gömmer sig under marken?”

Ibland var Haka inte så dum ändå, konstaterade Djorgo. Och under mark var ju trots allt Hakas rätta element dessutom. Vad han själv hade behövt Kalkylatorn för att räkna ut hade Haka på ren instinkt och erfarenhet gjort en tillförlitlig gissning som kanske kunde stämma.

- ”När inga andra alternativ finns kvar återstår endast det omöjliga,” svarade Djorgo.

Haka stirrade undrande på honom.

- ”Va?”

Okej, kanske Haka hade redan överskridit sin kvot av insikt för idag redan. Men Djorgo insåg själv att han borde veta bättre än att nämna berömda citat i Hakas närhet. Han var nu tvungen att förtydliga sig.

- ”Att de nog är under marken verkar vara det mest logiska, även om det är oerhört svårt att sända ut signaler genom tjocka lager av jord och berg. Det är i vanliga fall idiotiskt att ha en sådan sändare under mark, *såvida* de inte vill dölja sin verksamhet.”

Djorgo gjorde en ny uträkning på Kalkylatorn på denna nya teori. I nuläget kunde allt vara möjligt. Och sannolikt.

- ”Hur som helst, det vi söker finns på den här månen och vi måste börja någonstans,” fortsatte han. - ”Och enligt Kalkylatorn så *är* det under jord vi ska!”

Resultatet av Kalkylatorns beräkningar kunde inte ifrågasättas. De var på rätt plats. Men ett tjockt lager berg skilde dem och deras mysterium åt. Lyckligtvis var detta inget olösligt problem för dem. Djorgo vände sig till sin cyborgkamrat.

- ”Haka, tror du att du kan du gräva dig ner precis här ca 3 kilometer?” frågade han och pekade på en specifik punkt på plåtån.

- ”Naturligtvis!” utbrast Haka förnöjt, glad över att kunna hjälpa till med något som ingen annan kunde. - ”Inga problem. Lita på mig!”

Sida vid sida skyndade de båda cyborgerna tillbaka till sina skepp en liten bit bort.

- ”Jag följer efter med Starcopper. Enligt Kalkylatorn ska det finnas naturliga grottor där nere,” förklarade Djorgo. - ”Väl där nere så söker vi snabbt upp en säker plats att gömma oss och planerar nästa steg.”

- ”Okej.”

Haka var ivrig att sätta igång. Djorgo lade en lugnande hand på hans axel. Han var själv ivrig att ta reda på vad det var som störde kommunikationen men för att lyckas var de tvungna att vara tålmodiga.

- ”Haka, försök att vara diskret, om du kan,” bad han. - ”Om Cogo har rätt bör vi vara försiktiga så vi inte blir upptäckta.”

Trots sin ringa längd verkade Haka på något sätt sträcka på sig mot sin betydligt längre kamrat.

- ”Djorgo, om Cogo har rätt kanske de redan vet att vi är här och bara väntar på att vi ska traska rakt in i en fälla,” svarade han och lyckades, med lite möda, klämma sig ner i Starbods cockpit. - ”Så se till att täcka mig och hålla vår flyktväg fri.”

Vanligtvis avskydde Djorgo när någon gav honom order, såvida ordern inte kom ifrån Prinsessan Aurora själv. Men att Haka faktiskt tänkte taktiskt glädde honom och det kändes betryggande. Och han hade inte en tanke på att inte tillmötesgå sin väns order.

- ”Lita på mig, Haka,” sa han och gav honom tummen upp innan han med lätthet hoppade ner i Starcoppers cockpit och startade motorn. De båda skeppen steg ca 20 meter ovanför det karga månlandskapet och Djorgo lade sig i formation bakom Starbod. Haka gjorde sig redo för sin specialitet.

- ”Bodborren!”

*****

- ”Förlåt mig.”

Cogos blick såg så skyldig ut medan han sakta och ömsint smekte det tre centimeter långa ärrret på hennes högra överarm. Att hans fingrar hade hittat till just den punkten på hennes arm var ingen tillfällighet. Det var han som hade gett henne detta ärr. Aurora kände hans ånger och hur ont det fortfarande gjorde honom att han hade skadat henne. Hon tryckte sig ännu närmare intill honom i sängen.

- ”Har du fortfarande dåligt samvete för det där?” undrade hon medlidande. Hans mörkblå ögon blev genast allvarliga.

- ”Jag dödade er nästan – självklart har jag dåligt samvete!”

Aurora hyschade honom och smekte hans kind.

- ”Du är inte skyldig mig någon ursäkt,” försäkrade hon. - ”Att du råkade träffa mig var en olycka.”

Situationen hade varit på liv och död. De hade båda två varit mycket stressade. Och regnet hade öst ner och gjort alla glatta ytor glashala. Vem som helst hade kunnat halka till i en sådan situation, t.o.m. den mäktige Cogo. Men han såg inte på saken på det sättet. Ärrret på hennes arm var hans fel, han hade skadat Prinsessan och fått henne att blöda kraftigt. Det var oförlåtligt.

Vad än värre var, det kunde ha gått så fruktansvärt mycket värre!

- ”Jag klantade mig!” muttrade han irriterat. - ”Om du inte hade hunnit hoppa undan..!”

Cogo ville inte tänka på det men han hade gjort det nästan dagligen ända sedan de hade lämnat planeten Solblå för över ett år sedan. När han hade avfyrat Astroåskan mot rymdrutschbanan och halkat till i regnet hade han av misstag råkat träffa Prinsessan. Hon hade precis lyckats kasta sig åt sidan i tid och Astroåskan hade lyckligtvis bara knappt nuddat hennes högra arm. Blodet hade runnit men för övrigt var hon oskadd. Men det var ren tur att Aurora hade reagerat så snabbt. Om hon inte hade gjort det hade hela hennes arm förintats av Astroåskans förödande kraft. Eller så hade ingenting alls varit kvar av henne! Bara för att han inte kunde hålla balansen p.g.a. lite regn? Jan Cogo tappade aldrig balansen! Han halkade inte! Han var inte den som klantade sig!

Men det hade han. Och det värsta hade undvikits av Prinsessans reflexer, inte av hans förmågor. På så många sätt skämdes Cogo innerligt och även om ärret på hennes arm inte var kraftigt så påminde han av sin klantighet. Han påminde av sin egen fasansfulla styrka när den släpptes bortom hans egen kontroll. Misstag eller inte, det fick inte hända!
- ”Det borde aldrig ha hänt..!” mumlade han skamset.

Aurora hyschade honom på nytt.

- ”Du fokuserar på det negativa, Cogo. Minns att vi räddade Hakas och Djorgos liv.”

- ”Jag minns,” svarade han. Hur skulle han någonsin kunna glömma? Deras vänner hade varit i dödlig fara och de hade räddat dem i bokstavligen sista sekunden från att slitas i bitar i den där hemska rutschbanan. Men trots den lyckliga utgången fanns det någonting annat, något än mer fantastiskt, som Cogo hellre ville minnas.

- ”Jag minns också hur modig ni var, Prinsessa. Ni var modigare än jag.”

Aurora rodnade. Att tillges dessa ord av Cogo var verkligen en komplimang. Och hon var inte så säker på att hon förtjänade det.

- ”Jag kan aldrig vara modigare än dig,” svarade hon.

- ”Åh, jo!” insisterade Cogo. Prinsessan hade gång på gång uppvisat oerhört mod under deras resa till Great King. Hon var minst lika modig som de flesta män. Dessutom, Cogo hade råd att vara kaxig och modig, cyborg och krigare som han var, motståndskraftig mot elementen och de flesta krafter. Och han var beväpnad med Astrolansen. Aurora hade inget av detta att förlita sig på. Ändå hade hon alltid varit där i samma faror, t.o.m. kommit till hans och de andras undsättning med stor fara för sitt eget liv utan att tveka. Aurora hade aldrig tvekat den där dagen på Solblå heller när Doktor Kitty hade beordrat henne att ställa sig på motsatta sidan av rymdrutschbanan, med stor risk för att kunna bli träffad av Astroåskan. Hon hade känt till faran i förväg men hade ställt sig där i alla fall, villig att riskera sitt liv för deras vänners skull. Hon var utan tvekan mycket modigare än t.o.m. honom och det var Cogo inte för stolt för att erkänna. Han beundrade Aurora för så många saker, hennes kurage var bara ett av dem. Men hennes ödmjuka natur hindrade henne från att inse sitt eget mod och hjältedåd. Han förstod att han var tvungen att påminna henne om just hur modig hon kunde vara, hur modig hon *hade* varit, den där ödesdigra dagen på planeten Solblå.

- ”Efter att jag skadade er så började jag tveka. Men det gjorde aldrig du. Du övertalade mig att vi skulle fortsätta. Utan dig hade jag inte vågat försöka en gång till. Det var du som räddade Haka och Djorgo.”

- ”*Tillsammans* räddade vi dem, glöm inte det,” rättade hon vänligt. - ”Det krävdes oss båda för att lyckas. Jag behövde din styrka, Cogo, som jag alltid har gjort.”

- ”Och jag behöver er godhet.”

Det var en underdrift. Han behövde hela henne, hela tiden. Ändå tänkte han aldrig begära något mer än det han redan hade fått. Cogo kunde inte få nog av att bara ligga här och beskåda henne. Han var nu närmare Aurora än någon annan någonsin hade varit. Hittills. Han förstod hur oerhört privilegierad han var. Och han var lycklig. Det var ytterligare en underdrift.

Hon vilade tryggt mot hans högra arm medan han höll henne tätt intill sig. De båda fortsatte att titta på varandra. De gjorde sitt bästa för att ignorera det men de visste hur lite tid de hade kvar tillsammans.

- ”Trots alla mina misstag har ni alltid förlåtit mig,” tillade Cogo tacksamt. Aurora kunde inte hålla tillbaka sitt leende. Hon gjorde inget försök att göra så heller.

- ”För det mesta var det aldrig särskilt svårt,” erkände hon.

Cogo gav henne en kyss som tack. Den här kvällen var handling mer talande än ord.

Ändå fanns det fortfarande saker kvar som han ville säga henne.

- ”I hela mitt liv har jag strävat efter att bli den bästa, att bli oövervinnerlig.”

Han såg henne djupt i ögonen på nytt.

- ”Det är bara vid er sida som jag har lyckats med det. Det är bara hos dig, Aurora, som jag verkligen förstår vad sann styrka är.”

Hans ord berörde henne djupt. Om Cogo verkligen menade vad han sa, och det trodde Aurora att han gjorde, då hade han nått en viktig insikt hos sig själv. Men eftersom han fortfarande klandrade sig själv för att han hade råkat träffa hennes arm på Solblå kanske han ännu inte hade nått full insikt av sin sanna styrka än. Eller snarare vad hon ansåg om den.

- ”Då ska du inte längre ångra att Astroåskan råkade nudda mig den där dagen.”

Cogo var på väg att säga något när Aurora hindrade honom. Hon skakade på huvudet och vände blicken mot sin högra arm.

- ”När jag ser mitt lilla ärr så känner jag bara lättnad,” förklarade hon. - ”För att vi räddade Haka och Djorgo var det ett mycket litet pris att betala. Jag vet att du aldrig medvetet skulle göra mig illa.”

Hon var alltid så god mot honom. Även när hon bestraffade honom med sin Telepati gjorde hon det för hans eget bästa. Han hade verkligen försökt att dra lärdom, han ville tro att han hade det. Trots det hade det funnits stunder då han ändå hade sårat henne. Sårat hennes känslor framför allt. Aldrig medvetet. Ändå fortsatte det att ske. Var han för alltid dömd att aldrig ändra sig?

Cogo rullade över på rygg och stirrade upp i taket.

- ”Men ändå är det precis det som jag alltid verkar lyckas med; ibland gör jag er illa.”

Med ett allt mer växande leende följde Aurora honom och lade sig ovanpå honom.

- ”Inte i natt. Tvärt om,” påminde hon med tydlig tillfredställelse. - ”Och det var det jag hela tiden visste, vad jag alltid har känt inom mig.”

Cogo protesterade inte mot hennes nya närmande. Inte kunde han heller förneka det mycket färskaste minnet av den tillfredställelse som de båda delade. Minnet var fortfarande bara minuter gammalt. Aurora såg honom djupt i ögonen och därefter kysste honom. Hon älskade honom av hela hennes hjärta. Cogo var mer än bara hennes beskyddare och vän nu. Han var hennes älskare. Men oavsett vilken roll han hade i hennes liv fortsatte hans oro över att såra henne. Aurora önskade inget hellre än att hans oro skulle upphöra. Men hur skulle hon få honom att förstå att hon inte fruktade hans styrka?

När hon mötte hans blick på nytt flämtade Aurora plötsligt till. Ett starkt, speciellt minne återkom till henne ifrån djupet av hans mörkblå ögon. Sättet som Cogo mötte hennes blick i denna stund; hon hade sett denna blick förut, detta speciella sätt som han nu tittade på henne. Minnet öppnade dörren till en möjlighet som hon borde ha tagit så mycket tidigare men aldrig vågat. Varför hon aldrig hade sagt honom dessa saker tidigare förbryllade henne nu i efterhand. Om hon hade gjort det hade han kanske fortfarande inte burit runt på denna outgrundliga oro att av misstag göra henne illa, som på planeten Solblå. Och även här och nu, i hennes säng.

Det fanns så mycket, förstod Aurora nu, som hon borde ha sagt honom långt tidigare.

- ”Vet du, innan min resa mot Great King började hemma på Jorden så varnade Professor Dodge mig lite för dig.”

- ”Va?”

Det var tydligt att vad än Cogo hade föreställt sig att hon skulle säga härnäst så hade det inte varit det.

- ”Det var inget illa menat,” förklarade Aurora snabbt. - ”Och han har ju ändrat uppfattning sedan dess, som du vet. Han var bara inte lika övertygad som Doktor Kitty till en början om att du var rätt slags beskyddare för mig.”

Hon gjorde en kort paus innan hon fortsatte.

- ”Så... jag kände faktiskt till din bärsärkagång redan innan vi träffades. Innan du själv berättade om det för mig.”

- ”Åh... På så sätt...”

Vad Aurora nu berättade för honom var en nyhet för honom även om det knappast spelade någon roll längre. Cogo hade alltid trott att han hade varit den förste att berätta för henne om sin inte allt för smickrande bärsärk och Prinsessan hade aldrig rättat honom. Men när hon egentligen hade fått veta det hade ingen betydelse längre. Vad som snarare förvånade honom var varför hon nämnde detta nu i första taget.

Hon behövde inte läsa hans tankar för att upptäcka hans osagda undran över varför hon drog upp deras gemensamma, första minnen tillsammans. Hans lätt förvirrade uppsyn var lätt att tyda. Och Cogo skulle få sin förklaring. Aurora hade sin anledning. Men den kunde inte bli forcerad.

- ”Även om jag visste vad du hade gjort så kände jag på något sätt att du ändå är en god människa, Cogo,” sa hon och smekte sakta och kärleksfullt över hans ansikte med två av sina fingrar. - ”Mitt hjärta har alltid sagt mig det, redan innan jag ens anlände till Månen. Och dina handlingar, dina val, har så ofta bevisat att jag hade rätt.”

Hans undrande blick blev nu mycket skeptisk.

- ”Ni vet bättre än jag att jag har inte alltid handlat eller valt rätt, Prinsessa,” påminde han.

- ”Det är sant,” erkände Aurora. - ”Men det har inte jag heller.”

Detta nya erkännande förvånade honom. Aurora rullade av honom igen och lade sig vid hans högra sida på nytt. Hon såg något bekymrad ut, t.o.m. skamsen. Cogo tyckte aldrig om när hon såg ut så där, en så pass ung och livfull kvinna som Prinsessan borde vara glad, inte bekymrad eller ledsen. Än så länge förstod han inte riktigt varför hon hade börjat tala om deras gemensamma förflutna, tillbaka till deras första minnen tillsammans. Men vad det än var som Aurora ville säga honom skulle han inte hindra henne. Även om de hade haft all tid i världen hade han aldrig avbrutit henne i något viktigt, vad det än var.

- ”Jag har ibland dömt dig för hårt,” fortsatte hon ångerfullt. - ”Jag har förvisat dig när jag i stället borde ha litat på dina instinkter.”

Aurora mötte hans blick. Plötsligt fanns det hopp och glädje i hennes ljusblå ögon igen.

- ”Ändå har du alltid kommit tillbaka!” utbrast hon.

Hon lät så förvånad över sin egen insikt, trots att det för Cogo var en total självklarhet och alltid hade varit det. Hon kunde bestraffa honom med sin Telepati hur mycket hon ville, bli hur arg på honom som helst, eller beordra honom att ge sig av oräkneliga gånger om. Det hade ingen som helst betydelse för honom. Om Prinsessan behövde honom, om hon önskade honom tillbaka, skulle han alltid finnas där, utan agg eller ånger. Det var hans plikt. Och hans hjärtas uppmaning.

- ”Det är vid er sida jag hör hemma,” svarade han utan tvekan.

Hans självklara svar verkade lugna henne. För att styrka sina ord lade Cogo armen om henne igen och höll henne intill sig. Aurora sa ingenting mer. Var hon färdig? Eller sökte hon efter de rätta orden eller rätt ögonblick att fortsätta? Hur som helst, Cogo kunde inte sluta fundera på det som hon hade nämnt. När han tänkte efter fanns det faktiskt en sak som han alltid hade undrat över men som det aldrig hade funnits tillfälle att fråga Prinsessan om. Och med tiden hade frågan känts allt mindre viktig. Men nu väcktes den på nytt. Nu, vid slutet, var det ganska enkelt att tänka tillbaka till hur allting hade börjat. Var det kanske därför som hon gjorde det samma?

- ”Inte för att det spelar någon roll...” bröt Cogo plötsligt tystnaden. - ”Men det är faktiskt en sak som du aldrig har berättat för mig, Aurora. Och eftersom du själv har fört det på tal...”

- ”Ja?”

- ”Jag har aldrig fått veta varför ni lät mig bli din följeslagare.”

Han hade tvekat till en början, osäker på hur han skulle föra fram sin fråga. Men för Aurora var det inte särskilt oväntat. Frågan i sig, kanske. Men att hon skulle förmå Cogo att tänka tillbaka på deras första tid tillsammans för över två år sedan var precis det hon hade hoppats på. Ju mer han tänkte tillbaka desto större chans hade hon kanske att få honom att förstå.

- ”Om jag minns rätt gav du mig inte mycket till val, Cogo,” påminde hon med ett halvt leende. - ”Du envist vägrade acceptera ett andra nej ifrån mig efter att du hade räddat mig ifrån Torakiev-geggan.”

Prinsessans minne var gott. Det var riktigt, han hade inte gett henne något val. Men det var ändå inte alls så svart och vitt.

- ”Min envishet var inte vad som släppte ombord mig på Queen Cosmos, Prinsessa, och det vet ni. Och om ni redan visste innan vi möttes att jag betyder trubbel, varför vågade ni ändå lita på mig?”

- ”Det förvånar mig att du måste fråga,” sa hon. - ”Doktor Kitty har alltid litat på dig. Varför skulle inte jag göra det?”

Ja, kanske han egentligen inte behövde fråga. Kanske borde svaret alltid ha varit givet hela tiden efter allt som de hade gått igenom. Ändå fick Auroras motfråga Cogo att känna sig lite olustig. Nu hade ju allt gått väl. Men hennes naivitet, som han en gång hade varit dumdristig att kritisera, hade alltid varit en risk för henne själv. Hon kanske inte insåg det själv men han hade inte, han kunde inte, ändra uppfattning om saken. Auroras egen naivitet kunde vara en fara för henne. Cogo ville inte visa brist på respekt, men han ansåg att han hade anledning att vara orolig å hennes vägnar. Och hur hon precis hade gett

ytterligare ett exempel på sin naivitet – och den här gången rörande honom själv; han gillade det inte.

- ”Jag är inte otacksam,” svarade Cogo. - ”Men att ni båda litade på mig så blint kunde ha varit farligt. För både uppdraget och för er personligen. Jag var en annan person på den tiden, Aurora.”

- ”Inte alls så annorlunda som du kanske tror, Cogo.”

Åter igen såg han bara det negativa. Hans kriminella beteende innan de hade träffats kunde inte ignoreras eller borde glömmas bort. Och den sidan hos honom var lyckligtvis annorlunda idag. Men allt annat som Aurora såg och älskade hos Cogo hade funnits där hela tiden från första stund. Det var precis detta som hon försökte få honom att inse. Det som han inte trodde att han kunde upphöra med hade han redan lagt åt sidan. Och det han inbillade sig att han aldrig kunde bli hade funnits där hos honom hela tiden. Det gjorde Aurora ont att Cogo hade så svårt att också se det positiva hos sig själv, utöver den styrka och de förmågor som han hade tillgivits när han blev en cyborg. Han var mer än bara en cyborg.

- ”Ja, vi tog nog en risk med dig och det var därför som Professor Dodge var orolig,” fortsatte hon. - ”Men jag tror också, precis som Kitty, på att ge människor en andra chans att bevisa sin värdighet.”

Hon tittade upp mot honom. Alla minnen från den ödesdigra dagen, den stunden, kom tillbaka så tydligt nu för henne. Första gången hon någonsin hade sett Cogo hade hon också höjt blicken mot honom. Han hade inte varit så här nära men avståndet spelade ingen roll. Aurora skulle aldrig glömma det där ögonblicket så länge hon levde.

- ”Jag minns, på Månen, när jag hade blivit omkullkastad utav en av tryckvågorna... jag tittade upp och jag såg dig. Du stirrade på mig ifrån andra sidan glaset på energisfären, du ropade mitt namn. Du var så desperat att hjälpa mig men kunde inte komma ut.”

Cogo sa ingenting. Ingen av dem hade någonsin talat om saken sedan det hände. Men hans minnen var lika starka som hennes.

- ”Jag visste varför du satt inspärrad där, vad du hade gjort, och när jag hade släppt ut dig så blev inte vårt första möte precis så som jag hade hoppats,” fortsatte Aurora. - ”Men det var inte lätt att avvisa din hjälp. Det skrämde mig och jag kände inom mig att det var fel att fortsätta ensam.”

Hon pausade. Hon kände att hon var tvungen att tillägga någonting och dessvärre var det kritik. Men hennes medkänsla kunde inte lämna det osagt. Däremot kände Aurora på sig att Cogo inte skulle reagera den här gången som han hade gjort på Månen.

- ”Det var fel av dig att döda de där piraterna eftersom du var så överlägsen dem och jag skulle än i dag aldrig acceptera en sådan handling ifrån dig eller någon annan.”

Han sa fortfarande ingenting. Men Aurora såg på honom att han lyssnade och att han, mycket riktigt, numera verkade dela hennes uppfattning om vad som hade skett. Eller att Cogo åtminstone förstod hennes stundpunkt betydligt bättre idag. Det fanns ånger i hans ögon. Och det var allt Aurora begärde av honom.

- ”Men trots det kände jag ändå i mitt hjärta att jag behövde dig,” fortsatte hon mjukt och uppmuntrande. - ”Jag behöver ditt beskydd. Och jag behöver din vänskap. Men mest av allt, jag behöver din kärlek.”

Hans svar var kort och uppenbart.

- ”Min kärlek är alltid din, Aurora.”

- ”Jag vet,” svarade hon. - ”Och där i ligger ditt svar, Cogo. Sättet du tittade på mig första gången jag såg dig... det var bara kärlek i din blick. Och styrka nog att göra allt som krävs för att hjälpa mig nå mitt mål. Om du verkligen hade varit en ond människa kunde du bara ha utnyttjat mig för att komma ut ur din fångenskap. Du kunde ha lämnat mig där att dö i piraternas händer.”

Cogo häpnade över hennes föreslagna alternativa verklighet.

- ”Det skulle jag aldrig ha gjort!” protesterade han. Aurora bara nickade.

- ”Det är precis det jag säger,” tillade hon. - ”Jag vet att du först totalt vägrade att bli min beskyddare, och det förvånar mig inte. De flesta hade vägrat efter att ha blivit inlåsta mot sin vilja.”

Cogo grimaserade något och hans ögon smalnade. Hur han likt en enveten barnunge till en början hade totalt vägrat att vilja lyssna till Doktor Kittys förslag var något som han numera ville glömma om han kunde. Men det var ingen idé att argumentera, vad Prinsessan sa stämde. Han borde ha förstått att hon hade fått veta allt det här för länge sedan.

- ”Vad mer har Doktor Kitty berättat?” frågade han rakt på sak.

- ”Att hon, trots din obstinata vägran, visste att du skulle tänka om.”

Cogo kunde inte hålla tillbaka sitt cyniska leende. Han var inte förvånad. Naturligtvis hade Doktor Kitty vetat att han skulle ändra sig. Att ge honom enbart namnet på personen han blev ombedd att beskydda hade inte räckt. Men att få se henne, träffa henne, hade i sanning fått honom att tänka om. Kitty hade garanterat vetat det hela tiden. Han hade varit en bricka i hennes skickliga spel från första stund. Lustigt nog hade Cogo inget problem med det. Kanske för att han inte fullständigt hade varit omedveten om saken.

Aurora var så glad att hon hade hans uppmärksamhet. Kanske skulle hennes ord inte förmå honom att se sig själv som hon gjorde. Förmodligen inte. Men det fanns i alla fall en tillfredsställelse att få ha sagt det till honom. Allt för snart skulle de skiljas åt och hon ville inte göra det innan Cogo verkligen visste vad hon kände för honom. Att enbart säga att hon älskade honom var inte tillräckligt.

- ”Doktor Kitty låste inte bara in dig på Månen för att stoppa din bärsärk, Cogo. Hon behövde verkligen dig för det här uppdraget. Hon visste att jag behövde dig. Men hon visste också att *du* behövde det här uppdraget, att det var din chans att gottgöra dig och visa ditt sanna jag. Hon visste att du var rätt man för det. Och det gjorde jag också. Du kanske är otålig och temperamentsfull men din vilja att beskydda de oskyldiga kommer naturligt för dig.”

Den ökande glädjen i Cogos blick när hon berättade allt det här fick Aurora att le mot honom. Kanske hade hon och Doktor Kitty en gång litat blint på hans samarbete men det hade aldrig varit utan orsak. Och det verkade som Cogo äntligen började förstå det.

- ”Det har förstås inte alltid varit lätt. Du och jag hade mycket skilda åsikter när vi först träffades,” tillade hon.

- ”Onekligen,” höll han med om. Han ville säga mer än så efter alla fina komplimanger han hade fått men Cogo var inte riktigt säker på vad han mer skulle säga. Han var nästan mållös. Han visste att han med tiden hade förtjänat respekten hos både Prinsessan och Doktor Kitty. Men att deras förtroende för honom hade varit så starkt redan vid resans början hade han missat att inse. Prinsessan hade inte bara lyckats smickra honom, han var mycket berörd av allt hon sagt honom.

- ”Men trots det kände jag inombords redan då, när du kom till min undsättning på Månen och varenda dag sedan dess, att jag alltid kan lita på dig,” fortsatte Aurora. - ”Jag

kan lita på att du i slutändan alltid gör det rätta. Lita på att du alltid är där när jag behöver dig. Där har du *aldrig* gjort mig besviken. Du är som min egen måne, Cogo; alltid i närheten, aldrig långt borta, alltid där när jag behöver dig.”

Han var tvungen att svälja ner en klump i halsen. Däremot kunde Cogo inte förhindra de tårar av glädje som föll nedför hans ansikte. Att hon litade på honom så villkorslöst, trots att han hade flera gånger gett henne anledning att inte göra det, betydde allt för honom. I flera dagar hade Aurora sagt honom mycket uppmuntrande saker, låtit honom få veta hur mycket han betyder för henne och hur mycket hon litar på honom. Men aldrig hade hon gjort det lika tydligt som denna kväll. Cogo hade inte glömt bort var de befann sig eller att ingen av dem bar några kläder. Och han skulle aldrig glömma det otroligt fina de hade delat här. Alla hennes vänliga ord som hade följt var pricken över i.

- ”Tack, Aurora.”

Han höll henne så nära han kunde. Och han kysste henne länge och innerligt. Gud, vad han älskade henne!

- ”Du anar inte hur glad jag blir när du berättar allt detta för mig,” erkände Cogo ödmjukt. - ”Jag känner mig faktiskt stolt över mig själv.”

- ”Det är precis det jag vill, att du ska känna dig stolt över dig själv.”

Aurora kysste honom lika innerligt tillbaka. Hon kände sig så trygg hos honom, så fri. Deras närhet, alla ord av kärlek de hade sagt varandra denna kväll, började åter igen påverka dem. Än hade de lite tid kvar tillsammans. Hon kunde åter igen känna Cogos känslor via hennes mediala förmågor. Hur var detta möjligt? Aurora förstod det inte. Hon gjorde inte ens något försök till att läsa honom, det bara hände. Hans känslor slog emot hennes sinne som vågor; starka och obevekliga.

- ”Min älskade...” viskade hon. Cogo tittade på henne med förvånad förtjusning. Det var till honom hon sa det, ingen annan. Det var det finaste hon någonsin kunde kalla honom.

- ”Varför jag nämner allt detta för dig...” fortsatte hon. - ”Vad jag försöker säga är att även om vi inte alltid har varit överens och vi båda har begått misstag så har jag aldrig fruktat dig eller din styrka och kommer aldrig att göra det.”

Det var därför hon alltid hade vågat lita på honom. Aurora visste att hon aldrig hade något att frukta från denne cyborg, denne man hon numera var så hopplöst förälskad i. Hon kände via deras telepatiska länk att Cogo verkligen förstod vad hon sa, hon såg det i hans blick också. Han var överväldigad men han förstod. Så länge hade han varit orolig för att hans enorma styrka skrämde henne, därav en anledning varför Prinsessan hade tvingats stoppa honom vid flertalet tillfällen. Men han hade haft fel. Aurora fruktade inte hans styrka på något sätt. Hon fruktade honom inte alls. När denna insikt väl sjönk in ordentligt hos honom kändes det som om han kunde ta sitt första, djupa andetag efter en allt för lång tid under vatten. Auroras stora tillit till honom var obeskrivligen befriande. Hon strök med sina fingrar sakta över hans ansikte på nytt.

- ”Jag har kommit att älska dig, Jan Cogo.”

- ”Aurora...”

Han darrade. Men inte enbart av alla hennes kärleksfulla ord. Deras längtan efter varandras närhet blev allt mer påtaglig ju längre de låg tätt intill varandra. Aurora var betydligt mindre nervös nu. Nu visste hon hur det var, hur härligt det är att vara så intim med en annan, speciellt den man älskar. Hon ville inget hellre än att vara med honom igen. Och hon behövde inte känna deras mediala länk för att veta att Cogo ville ha henne också.

De kysstes allt mer passionerat när Aurora föste honom ner på rygg och lade sig ovanpå honom. Cogo följde hennes minsta begäran, tyst som verbal, som han hade gjort hela kvällen. Han hade ingenting emot hennes dominans, faktum var att han kände sig tryggare med den. Aurora kanske inte var oroad av hans enorma styrka som han länge hade trott men han ville ändå vara försiktig.

När han lade sina starka armar om henne och höll henne ömsint till sig önskade Aurora inget mer än att få känna hans smekningar igen. Som om han bokstavligen hade hört hennes tankar började hans händer röra sig sakta och förföriskt över hennes nakna hud. Cogo var fortfarande oerhört nervös över att röra vid henne på detta sätt men han tvekade allt mindre och mindre. De hade bara dessa få timmar kvar tillsammans, det fanns ingen tid över till tvekan. Auroras mjuka stönanden, som var hennes svar på hans kyssar och smekningar, var all bekräftelse han behövde. Och när hon smekte honom tillbaka på liknande sätt gav han fullkomligt efter. Han hade gått med på detta för hennes skull. Men Cogo kunde inte förneka att det var lika mycket för hans egen skull också. Han hade önskat detta i sina djupaste fantasier så länge. Och nu var hon hans, för andra gången den här kvällen.

- ”Du är underbar..! utbrast Aurora i extatisk glädje och halvsluten blick.
- ”Det är du också!”

Cogo fortsatte att hålla henne intill sig. Allt för snart skulle han tvingas att släppa taget. Därför ville han omfamna Aurora så mycket han bara kunde. Hon höll honom lika ihärdigt också. I varandras armar rullade de runt. De rörde sig tillsammans, som en.

- ”Aurora... Du har varit mitt livs bästa, mest underbara resa! Jag vill inte att resan ska ta slut...”

Det var ingenting som hon önskade heller. Men det var oundvikligt. Ändå verkade Cogo kämpa emot, ända in i det sista. Och Aurora kunde inte klandra honom. Speciellt inte i detta ögonblick. De var älskande. De borde inte ens tänka på något slut.

Deras ögon möttes. Fullkomligt uppslupen av henne kunde Cogo inte slita blicken från henne.

- ”Jag har älskat dig sedan första ögonblicket jag såg dig!” sa han. - ”Jag vill inte att det ska ta slut..!”

*****

Med ett självbelåtet flin konstaterade Haka att den mörka, tjocka bergrunden var ingen match mot hans Bodborr. Starbod, tätt följd av Starcopper, tog sig lätt allt djupare ner i månens bergrund i den tunnel som han skapade åt dem.

- ”Djorgo, enligt radarn så finns det något strax under 500 meter rakt framför oss.”
- ”Jag ser det också,” bekräftade Djorgo bakom honom på sin egen radar. I samma stund bröt Starbod igenom bergrunden och de bägge skeppen kom ut i en gigantisk underjordisk grotta. Men det var inte enbart grottans enorma storlek som upptog de bägge cyborgernas uppmärksamhet. Längre bort, vid andra änden av grottan, fanns någon form av bebyggelse. Och även på långt avstånd var det uppenbart att den var högteknologisk.
- ”Jag hade rätt, det är en anläggning av något slag,” konstaterade Djorgo och flög om Starbod och tog täten. - ”Men vad är dess syfte?”

Från cockpit vinkade han åt Haka att följa honom. Djorgo svängde av åt höger, mot den andra änden av grottan. Enorma stalaktiter, stalagmiter och stenblock gjorde det enkelt att gömma deras små skepp. Och det var viktigt att de försvann utom synhåll innan de blev

upptäckta. Ingen gör besväret att bygga en gigantisk anläggning under jord om man vill synas.

Snabbt hittade Djorgo en utmärkt plats att parkera deras skepp.

- "Vi landar här."

Väl på marken gjorde Djorgo några nya beräkningar med Kalkylatorn. Resultatet var ingen förvåning för honom.

- "Aha! Som jag trodde. Energivågorna som stör all kommunikation kommer definitivt härifrån. Haka, jag tror vi har hittat rätt."

- "Då går vi och tittar närmare på stället."

- "Behåll hjälmen på, Haka. Det finns inget syre här."

När väl Haka hade dragit sig ut ur Starbod upptäckte han till sin förvåning att den alltid så graciöse Djorgo inte ens hade börjat lämna Starcopper än.

- "Kom då, Djorgo!"

Inget svar. Haka gick fram till det blå skeppet.

- "Vad håller du på med?"

- "Ett ögonblick," svarade Djorgo medan han gjorde de sista inställningarna. - "Så där."

Likt en digital livboj skickade Starcopper från och med nu ut en signal. En signal som i värsta fall kunde vara deras enda rop på hjälp om någonting oönskat hände. I nuläget gjorde det ingen nytta så länge som all kommunikation stördes ut. Men om de kunde stänga av vad det än var som störde kommunikationen var situationen åtminstone lite ljusare. Och Djorgo gillade inte att gå in på okänt territorium utan någon minsta back-up. Han var inte rädd att titta närmare på den där anläggningen men eftersom han och Haka inte hade Cogo med sig föredrog han att vara smart före våghalsig. Med lite tur kanske de kunde fixa det här utan Cogo ändå.

De bägge cyborgerna lämnade sina skepp bakom sig och begav sig mot den motsatta änden av den gigantiska grottan. De vandrade och klättrade över den svårtillgängliga terrängen i mer än en kilometer, flera gånger fick Djorgo hjälpa Haka på vägen över diverse höga hinder, innan de slutligen kom tillräckligt nära för att få en ordentlig överblick av vad det var för anläggning. Utan tvekan kunde de båda med lätthet konstatera att detta var mer än bara en anläggning, det var en bas. Den var stor, flera hundra meter lång, kanske mer än så, och fyllde ut sin del av grottan fullständigt. Högst upp fanns en enorm antenn. Parabolen var riktad rätt upp mot grottans tak.

Cyborgerna gömde sig bakom några klippblock. De hade inte sett eller hört skymten av någon än men det behövde inte alls betyda att de var ensamma. Djorgo tog fram Kalkylatorn på nytt. Han hade redan gissat svaret men han ville ändå vara säker. Bilden av parabolen var svaret när Kalkylatorn hade bearbetat färdigt.

- "Ser du den där stora antennen, Haka?" frågade han och pekade. - "Det är därifrån vågorna som stör kommunikationen skickas ut."

- "Då är det bara att knacka ner den då!" svarade Haka förväntansfullt och började gripa efter Hakakedjan under hans sköld. - "Problemet löst!"

Djorgo höll sin vän tillbaka innan han hann göra något.

- "Vänta lite! En sak i taget," bad han. - "Vi vet fortfarande inte orsaken till kommunikationsstörningen. Förstör vi antennen nu drar vi på oss för mycket uppmärksamhet och utan att få några svar."

Med en djup suck lydde Haka sin vän. Han hatade att erkänna det men Djorgo var tveklöst alltid den smartaste av dem. Och den långsmale cyborgens resonerande lät åter igen rimligt. De behövde mer fakta än så här att föra tillbaka till Prinsessan.

- "Vad ska vi göra då?" undrade Haka. Djorgo svarade inte, enbart gestikulerade till honom att avvakta medan han själv försiktigt kikade fram lite mer bakom klippblocket. Hans blick vandrade fram och tillbaka längs med anläggningen. Haka tittade undrande på honom, och desto mer när han hörde ett par olika, svaga läten ifrån Djorgos hjälm. Han hade aldrig hört dessa ljud förut, det surrade och klickade, inte helt olikt när en kamera fokuserar. När han såg hur Djorgo verkade finjustera något på sidan av hjälmen kunde Haka inte hålla tillbaka sin nyfikenhet längre.

- "Vad är det där?" frågade han i låg ton. - "Jag har aldrig sett dig göra så där förut."

Hans väns nyfikenhet kom inte som någon överraskning för Djorgo.

- "Låt oss kalla det liten uppdatering," svarade han och vände sig till Haka, som ryckte till i förvåning. Han kunde knappt se Djorgos ögon genom visiret i hans hjälm längre. Något mörkt skymde hans ögon, tills Djorgo diaktiverade visiret och det återgick till det normala.

- "Fördelen att verka inom det militära är att man får tillgång till det allra senaste," förklarade Djorgo och gav sin lätt förvånade vän en liten överlägsen blinkning. - "Jag har installerat ett nytt visir, det är en mycket kraftig kikare som inte bara kan fokusera ner till atomnivå, som ett mikroskop, men som också kan se i infrarött och läsa av värme och en hel del annan strålning."

"Oj!" utbrast Haka, som inte kunde låta bli att bli imponerad. - "Det där skulle du ha haft tidigare, Djorgo. Det borde ha underlättat för oss."

- "Kanske. Det gick ju bra för oss i alla fall," konstaterade Djorgo. - "Men jag tackar sällan nej till ny utrustning."

Faktum var att han älskade de senaste teknologiska framstegen. Däremot visste Djorgo bättre än att huvudlöst förlita sig på teknologi enbart. Teknik var ett fantastiskt redskap som kunde erbjuda enorma fördelar men aldrig någon slutgiltig lösning. Och borde aldrig ersätta en tänkande hjärna.

Han aktiverade sitt nya visir igen och fortsatte att spana bort mot basen en stund till.

- "Kan du se någon?" undrade Haka. Under mark var hans rätta territorium och grottor fick honom alltid att känna sig hemmastadd i vanliga fall. Men den här grottan lyckades ändå göra honom lite nervös. Eller snarare basen som någon hade byggt här. Och de hade ingen aning om denne någon var vänligt sinnad eller inte.

- "Nej," konstaterade Djorgo och fortsatte att rekognosera. - "Men en anläggning av den här storleken kan omöjligen vara obemannad. Och den driver knappast sig själv. Aha!"

- "Vad är det, Djorgo?"

- "En övervakningskamera!"

Hans upptäckt fick honom att le under den blå hjälmen.

- "Det betyder att någon tittar," tillade han. Detta var ytterligare ett litet svar på denna gåta. Och Djorgo såg inget problem med övervakningskameran. Det fanns sätt att komma förbi den. Han kunde inte se någon ytterligare kamera eller annat varningssystem. Det kunde bara betyda två saker. Antingen trodde de som hade byggt basen att det inte behövdes mer övervakning här nere under marken eller så fanns det gömda varningssystem som inte ens hans visir kunde upptäcka, vilket var osannolikt men inte omöjligt. Det var en chansning på 50-50 men, som Cogo troligtvis hade tolkat det, en chansning man lätt kunde ta med de oddsen.

De bägge cyborgerna drog sig tillbaka bakom stenblocket. Djorgo hade en plan.

- ”Det måste finnas någon form av operationscentral någonstans där inne,” sa han och pekade mot anläggningen för att visa Haka någonting. - ”Det finns en lucka där borta uppe till höger nära bergväggen. Där kan vi ta oss in.”

- ”Jag ser den inte.”

Hur mycket Haka än försökte kunde han inte se luckan som Djorgo talade om.

- ”Utan det här visiret hade jag inte gjort det heller härifrån,” förklarade Djorgo. - ”Följ mig bara så visar jag vägen. Efter att jag har oskadliggjort övervakningskameran smyger vi oss in och ser om vi kan få reda på mer.”

- ”Okej.”

Redo att ta sig in i basen drog Djorgo fram Rymdspjutet. Medan Haka väntade strax bakom honom aktiverade han sitt visir åter igen för att få bäst syn och precision och tittade sedan försiktigt fram bakom en enorm stalagmit. Han såg den lilla övervakningskameran med lätthet. Han höjde sitt treeggade vapen och siktade.

- ”Isspjutet!”

En boll av is sköt likt en pil fram genom grottan och träffade kameran. Det var ett perfekt skott. Djorgos mål var att enbart oskadliggöra kameran och förhoppningsvis göra den blind, inte förstöra den. En förstörd kamera drog till sig uppmärksamhet mycket snabbare. Isen skulle snart lossna och kameran skulle börja fungera igen, men vid det laget borde de ha tagit sig in i basen redan.

Nöjd med resultatet vinkade Djorgo till Haka att följa honom och de båda rusade så snabbt de kunde fram till anläggningens yttre vägg. Medan de båda klättrade upp mot luckan som Djorgo hade upptäckt slängde Haka en sista blick upp mot den enorma parabolen som sträckte sig högt upp ovanför deras huvuden.

- ”Men sedan knackar vi ner antennen, va?” frågade han förvåntansfullt. Djorgo, som klättrade först, suckade frustrerat. Han vände sig om, grep tag i sin kamrat och drog upp honom. Han visste inte hur effektiv hans lilla avledande manöver med övervakningskameran verkligen var. I vilket fall, de hade bråttom.

- ”Haka, jag lovar att du får knacka hur mycket du vill bara du håller tyst!”